

Tóth Dániel

A kút titka

A Bakony egyik kis falujában lakom, amit úgy hívnak: Nagyvázsony. Ennek egyik fő nevezetessége a Kinizsi-vár, amit még Mátyás királytól kapott jutalmul a híres törökverő. Erős, vastag fallal van körülvéve. Lakótornyába 80 csigalépcsőn lehet feljutni. Tetejéről gyönyörű kilátás nyílik a környékre, belátni szinte az egész falut, sőt még a Kab-hegy hófödte csúcsát is meg lehet csodálni télen.

Szívesen járok az ódon vár falai közé délutánonként, felidézve Kinizsi Pál emlékét. Egy híd vezet be a várba, alatta víz, benne aranyhalak. Sokszor elidőztem itt a testvéremmel, szüleimmel. De persze legjobban egyedül szerettem bejárni a vár zugait.

Egy hétfői napon éppen rokonokkal tekintettük meg a várat, amikor otthagytam a családot, és elmentem megnézni a halakat. A híd mellett található egy kút, amibe a látogatók sok pénzt beledobáltak már. Gondoltam, én is gyarapítom a mennyiséget. Ahogy beletekintettem, a nap fénye megcsillant az egyik különleges érmén. Lenyúltam érte, hogy kivegyem. Persze nem sikerült. Még jobban nyújtózkodtam, majd hirtelen megcsúsztam. Elveszítettem az egyensúlyomat, és fejjel előre beleestem a kútba. Egy virágos mezőn tértem magamhoz. Meglepődtem, mert nem volt vizes a ruhám és nem is fáztam, pedig a kútban a víz elég hideg volt. Megijedtem, hogy soha többet nem látom a szüleimet. Miért is kellett nekem külön utakon járnom?! Csak egyszer jussak innen haza! Egy vékony hang szólalt meg hirtelen mögöttem:

– Hé, te ott!

– Ki az? Ki szólt hozzám?

– Én, itt a bokor mögött. – Erre egy apró, csuklyás törpe lépett elő a galagonyabokorból.

– Te ki vagy?– Nyonyónak hívnak – mondta a furcsa szerzet.

– Én Dani vagyok.

– Miért vagy ilyen kicsi növésű? Nem ember vagy, aki a fenti világból érkezett? Még ekkorát nem is láttam, pedig már ezer éve itt élek és sok érdekeset tapasztaltam eddigi életemben. – Azzal körbejárt, megszagolgatott, megfogta a kezem, a lábam. Aztán jól meghúzta a hajamat.

– Aúú! Ez fáj! De igen. Én is ember vagyok, csak még gyerek.

– Bocsánat, nem akartam fájdalmat okozni. És mondd csak, hogy kerültél ide? – kérdezte Nyonyó barátságosan.

Elmeséltem kútba esésem szomorú történetét.

– Tudnál nekem segíteni? Hogyan juthatnék vissza a fönti világba a szüleimhez?

– Sajnos nem tudok neked ebben segíteni. Én ennek a lenti világnak csak a kapuőre vagyok. Az érkezőknek segítek abban, hogy merre menjenek tovább. De fönről száz éve nem érkezett senki emberfia. Viszont tudok valakit, aki talán tudna segíteni. Picinek hívják.

– Ki az a Pici? – kérdeztem érdeklődve és reménykedve.

– Ő ennek a lenti világnak a főnöke a ti nyelveteken.

– Merre találom őt?

– Menj egyenesen hét mérföldet! Egy várhoz érsz, oda menj be...

De nem folytatta, mert eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

– Nyonyó, Nyonyó!

De hiába kiabáltam, nem válaszolt senki. Így elindultam, amerre mondta. Hét éjjel, hét nap mentem. Már fájtak a lábaim. Nagyon éhes voltam és fáradt. Amikor már teljesen feladtam a reményt, hogy megtalálom azt a várat, egyszer csak ott tornyosult előttem. Hatalmas kővár volt. Nagyobb, mint a Kinizsi vár. Apró hangyának éreztem magam mellette. Fahídja hirtelen leereszkedett, amin én besétáltam. Félelmetes volt a vár maga, de a kapuján gyönyörű futórózsa díszelgett. Leszakítottam egyet és a gomblyukamba tűztem. Ez kicsi reményt adott. Remegő szívvel léptem be az első ajtón. Olyan hosszú folyosó volt előttem, hogy a végét nem is láttam. A teteje pedig a felhőig ért szinte. Elkezdtem rajta futni. Nem tudom, meddig tartott, de egyszer csak egy kőszoborba ütköztem. Hatalmas óriást ábrázolt. Mogorván nézett rám. Nagyon féltem Eszembe jutottak Dobó szavai, a mit Gergőnek mondott: „Az az első, fiam, hogy ne féljen a legény”. Így összeszedtem minden bátorságomat és elkiáltottam magam:

– Hó, hahó! Van itt valaki?

Senki sem válaszolt. Még egyszer kiáltottam:

– Pici, hol vagy? Segíts!

Erre megremegett a föld alattam, és a kőszobor megelevenedett.

– Szervusz, Dani! Már vártalak.

– Te lennél Pici? És honnan tudod a nevemet?

– Én mindent tudok, ami az országomban történik. Tudom azt is, hogy szeretnél hazajutni. Ez azonban nem megy ilyen könnyen. Ahhoz, hogy segítsek, három kérdésemre kell válaszolnod.

– Állok elébe! – mondtam hetykén.

– Az első kérdésem: kedves apróság, minden utak tudója. Ki ő?

– Ez nagyon könnyűi. A válaszom: Nyonyó.

– Így van, jól feleltél. Lássuk a második kérdést! Ha leesik talpra áll, egy jó baráttra rátalál. K i az?

Hát ezen egy kicsit törtem a fejem. Leesik? Rátalál egy baráttra? Hát persze!

– Ez én vagyok! Beleestem a kútba, talpra estem, és Nyonyó segített nekem. Ő a jó barát.

– Hm. Okos fiú vagy. De itt a harmadik találós kérdés: Hol van, hol nincs. Mi az?

Na, én soha nem jutok haza. Ez már igazán fogós kérdés.

– Viszlát, szép földi élet, viszlát, barátok, viszlát, szüleim, viszlát, iskola! (Hú, most az iskola is nagyon kezdett hiányozni, egyébként nem szeretem!) Ezeket gondolkoztam. Erősen törtem a fejem. Hát persze! Ez csak a kút lehet! A fenti világban van, a lenti világban nincs.

– Ez nem lehet más, mint a kút! – mondtam ki hangosan is. Mire ezt kimondtam, már eltűnt Pici, a vár, és a kút mellett találtam magam. Éppen addigra értek oda a szüleim is.

– Hát te hova tűntél? És ezt a szép rózsát hol szerezted?

– Neked hoztam, anyu! – mondtam boldogan. Persze nem meséltem el, hogy mi történt velem. Úgysem hitték volna el.

Azóta is minden nap kimegyek a kúthoz, lenézek a fenekére, ami egy csodás világot rejt magában Nyonyóval, a törpével, és Picivel, az óriással. Ha te is ellátogatsz Nagyvázsönyba, akkor nézz bele mélyen a kútba. Hátha megpillantod ezt a csodás világot Te is!